

konfirmationstalehjalp.dk

Kære Sofia - kære Fie -
og kære familie, venner og menighed,

vi står her i Vor Frue Kirke, og jeg må bare sige: Det er en glæde at se dig her i dag.

Ikke kun på grund af kjolen, smilet og festen, der venter med kaffe og lagkage i menighedssalen,
men fordi det, vi markerer, allerede er i gang i dit liv.

Du har sagt ja til noget, der er større end dig selv,
men som samtidig gør dig mere dig.

Elsket, set og sendt.

Det er de tre ord, der bliver ved med at dukke op, når jeg tænker på dig, Fie.

Elsket først.

Ikke elsket, når du har sunget rent nok, eller har ordnet kablerne på det rigtige tidspunkt,

eller har fået alle dine lektier på plads.

Elsket fra begyndelsen. Af Gud. Af din familie. Af dit fællesskab her.

Den tryghed kan man næsten ikke helt fatte som 14-årig - og ærligt talt heller ikke som voksen.

Men jeg har set den tryghed lande i dig i små øjeblikke.

Som den aften i teenklubben efter Teen Alpha,

hvor du sagde: "Jeg tror ikke, jeg får læst mange kapitler hver dag.

Men jeg tager lige et par linjer, før jeg sover. Det gør en forskel."

Det lød ikke stort og prangende.

Men det lød som tillid.

Og tro ser ofte sådan ud. Små skridt. Et par linjer ad gangen.

Set.

Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjelp.dk

Du har en evne til at se mennesker.

Jeg har lagt mærke til, hvordan du stiller dig ved døren i teenklubben, ikke for at styre, men for at fange blikket på hende, der tøver, og sige: "Kom, sæt dig her."

Hvordan du rækker din capo til ham, der har glemt sin, og bagefter siger: "Skal vi lige prøve den sang igen? Du har den."

Hvordan du på lejren gik en ekstra runde ud i nattemørket,

fordi én var ked af det og ikke ville vække nogen,

og du sagde bare: "Jeg går gerne med - vi behøver ikke snakke."

Du er kun 14, men din måde at lytte på kunne være en mesterlære for os andre.

Og så sendt.

Det lyder stort, men "sendt" kan begynde helt jordnært.

At du hver torsdag tager ansvar på junior-lovsangsholdet.

At du dukker op, når vi pakker sammen, også når klokken er blevet mange.

At du tør stille spørgsmål i konfirmandundervisningen,

ikke for at være klog, men for at være ægte.

At du tager imod nye og deler pladsen på scenen.

Det er at leve sendt - ikke som en, der har alle svar,

men som en, der bærer håb ind i rummet.

I dag får de tre ord - elsket, set og sendt - farve af dit ja.

Og jeg vil gerne sige noget højt, som jeg synes, vi alle sammen kan lære af:

Du har vist, at tro og tvivl ikke står i hver sin ende af en skala.

De går tit i samme retning.

Når du tør spørge, tør du også tro.

Bibelen siger i 1 Timotheus 4,12:

"Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale og levned, i kærlighed, tro og renhed."

Det vers har du ikke bare læst - du har levet det.

Ingen behøver minde dig om, at din alder ikke gør dig mindre værd.

Du minder os andre om, at mod ikke måles i år, men i hjerterum.

Og når der er dage, hvor modet ikke lige er der -
så lyder Salme 23 over dig:

“Herren er min hyrde, mig skal intet fattes.”

Ikke et løfte om, at alting bliver nemt,
men et løfte om, at du aldrig går alene.

Selv når du går gennem mørke dale,
er han med sin kærlige stav og sit blik for netop dig.

Jeg tænker på en helt konkret fredag,
hvor vi alle var trætte, og du havde haft en lang uge.
Vi havde lydprøve, og noget drillede.

Jeg kunne se på dig, at du havde brug for et dybt suk - måske også en kop
kakao.

Men i stedet gik du hen til en, der stod med nedslået blik ved siden af mixeren,
og du sagde stille: “Det betyder noget, at du er her.”

Det forandrede rummet.

Nogle gange er det sådan kærlighed ser ud.

Ikke i store ord, men i en sætning, der lander på det rigtige tidspunkt.

Din familie har været med til at forme det mod i dig.

I som familie har givet meget til ungdomsarbejdet - tid, opbakning, nærvær.

Det ser vi. Det mærker vi.

Tak for det.

Fællesskabet er ikke bare et sted, I “kommer”.

Det er et åndeligt hjem for jer -

med forbilleder, venskaber, nåde i hverdagsformat og plads til at fejle og
begynde igen.

Jeg ved, at kirken betyder noget for dig, Fie,
fordi her kan du både modtage og bidrage.

Det er sjældent og smukt.

Og så glæder jeg mig over,

at du har skrevet en lille refleksion til programmet.

Jeg har ikke tænkt mig at referere den her [Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjelp.dk](http://konfirmationstalehjelp.dk)

for den taler for sig selv – og for alle, der læser den i dag.

Men jeg vil sige det sådan:

Det er modigt at sætte ord på sin vandring.

Og det er gavmildt at dele den med os.

Senere i dag synger din bedsteveninde en sang ved festen.

Det bliver en gave.

Musik bærer vores bønner og vores drømme, når ordene ikke helt slår til.

Jeg håber, du vil lade den sang synge ind i dit hjerte som en påmindelse:

Du er båret – og du har lov at hvile.

Når jeg som ungdomsleder får lov at følge jer unge tæt,

ser jeg de små pejlemærker, der hjælper med retning.

For dig er der tre, jeg vil lægge i din rygsæk i dag:

For det første: Bliv ved med at stille spørgsmål.

Troens styrke ligger ikke i, at alt passer i en kasse,

men i at du tør vende og dreje det, indtil lyset finder ind.

Gud er ikke bange for dine spørgsmål. Han tåler nærmest alt – bortset fra at blive holdt på afstand.

For det andet: Hold fast i de to-tre mennesker,

du kan sige alt til – uden filter og uden frygt.

Jeg ved, du allerede har sådan nogle.

Vogt dem som skatte. Og vær selv sådan et menneske for andre.

For det tredje: Øv dig i små skridt.

Et kort bibelafsnit om aftenen. En stille bøn på cyklen.

Et “tak” for noget, der lykkedes.

En “undskyld”, når det ikke gjorde.

Små skridt bliver med tiden til en vej.

I dag fejrer vi din konfirmation.

Men endnu mere fejrer vi, at Gud allerede har taget initiativet.

[Lav din egen personlige tale på konfirmationstalenjaip.dk](http://lavdin egen personlige tale pa konfirmationstalenjaip.dk)

Han har sagt ja til dig, før du sagde ja til ham.

Og det gør en forskel, også på de dage, hvor dit eget ja lyder svagt.

For så bærer hans.

Jeg vil også sige tak, Fie, for din trofasthed i teenklubben.

Det er ikke bare, at du møder op.

Det er måden, du er til stede på.

Med ansvarlighed, kreativitet og et nærvær, der gør, at andre tør puste ud.

Du gør vores fællesskab større og varmere.

Og til os andre – familie, venner, menighed:

Lad os love hinanden, at vi bliver ved med at være et rum,

hvor unge som Fie kan vokse.

Hvor vi tør sætte dem fri til at prøve nyt.

Hvor vi beder for dem. Lytter til dem. Lærer af dem.

Det er sådan kirke bliver hjem.

Inden vi runder af, vil jeg gerne bede en kort bøn.

Hvis I har lyst, så må I gerne slutte jer til med et fælles "Amen".

Gud, vores far,

tak for Fie.

Tak for, at hun er elsket af dig – helt og fuldt.

Tak for, at du ser hende – i glæde, i tvivl, i hverdag.

Tak for, at du sender hende – med gaverne, du har lagt i hende.

Vi beder om mod, når hun møder nye skridt,

om ro, når dagene bliver fyldte,

om glæde, der smitter i lovsangen og i vennekredsen.

Vær hyrden, der går foran, ved siden af og bagefter,

og lad din godhed og troskab følge hende alle hendes dage.

Velsign hendes familie,

alle hendes venner – også hende, der synger for hende i dag –

[Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjalp.dk](http://konfirmationstalehjalp.dk)

og hele vores menighed, så vi sammen må være et hjem, hvor mange kan finde tro, håb og kærlighed.

I Jesu navn.

Og alle svarer: Amen.

Fie,

lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung.

Bliv ved med at være et forbillede – i din måde at tale, elske og tro på.

Herren er din hyrde.

Du er elsket.

Du er set.

Og i dag bliver du sendt – ikke ud i det blå, men ind i et liv, hvor Gud går med.

Tillykke med din konfirmation.

Vi glæder os til kaffe og lagkage – og til at følge dig videre på vejen.

Denne tale blev lavet med konfirmationstalehjalp.dk. Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu på konfirmationstalehjalp.dk

Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjelp.dk